

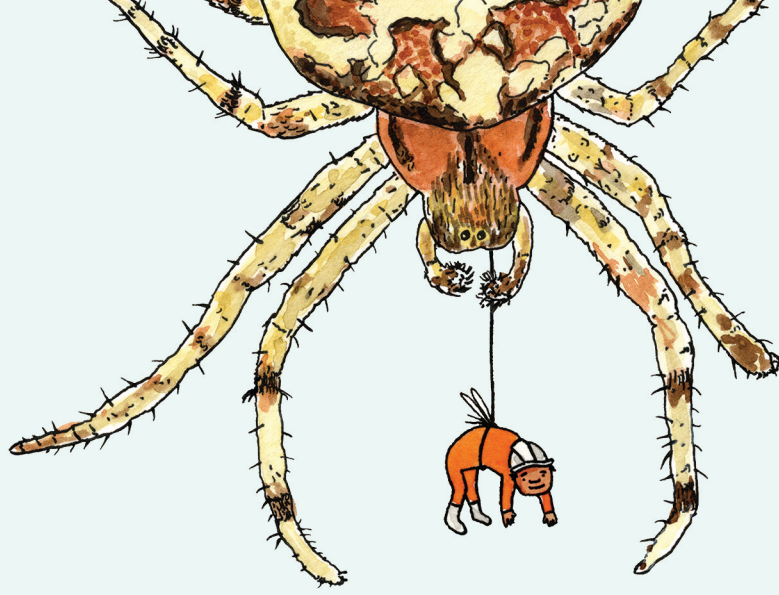
l.s

Rotbeesten

Aanstekelijk boek over insecten en andere kriebelbeestjes

Gemma Venhuizen

 Tjarko van der Pol

Volg onze auteurs en boeken ook online.

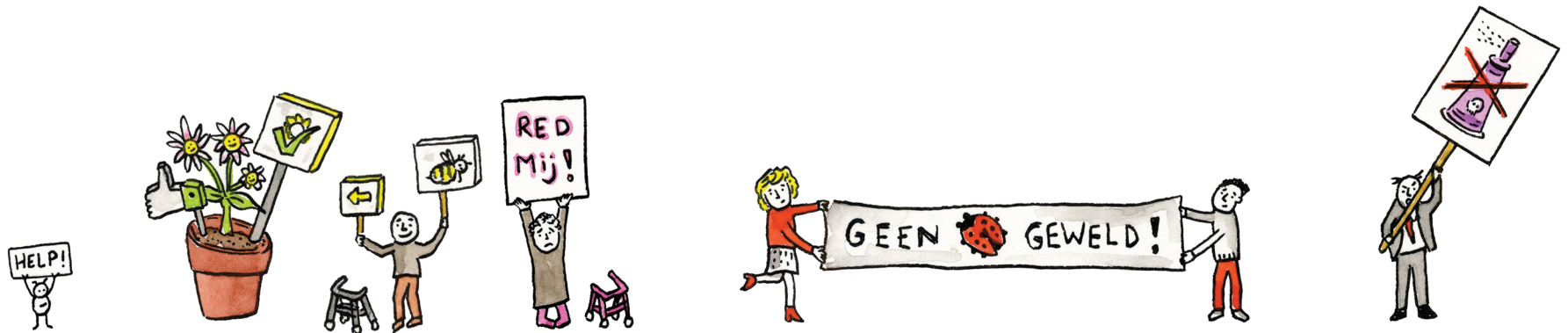

Isamsterdam

Gemma Venhuizen & Tjarko van der Pol

Rotbeesten

UITGEVERIJ LUITINGH-SIJTHOFF

Een deel van deze teksten verscheen eerder in gewijzigde vorm als rubriek in *NRC Handelsblad*. Ook verschenen enkele teksten in gewijzigde vorm op Kennislink.

Tekst © 2018 Gemma Venhuizen
en uitgeverij Luitingh-Sijthoff bv, Amsterdam
Illustraties © 2018 Tjarko van der Pol
Alle rechten voorbehouden
Opmaak omslag en binnenwerk Brigitte Slangen

ISBN 978 90 245 8161 0
NUR 223

www.gemmavenhuizen.nl
www.tjarkovanderpol.nl
www.lsamsterdam.nl
www.boekenwereld.com

Als baby kroop ik vaak rond in de achtertuin, op zoek naar zwarte, bewegende snoepjes: mieren. Die likte ik dan van de grond, tot grote afschuw van mijn ouders (en van de mieren zelf).

Als zevenjarig meisje was ik een keer met mijn ouders op vakantie in Zweden en voelde ik een gek gekriebel op mijn knie. Ik wreef, tot ik zag dat de oorzaak van de jeuk aan mijn vingers kleefde: een bloederig bolletje mug. Direct barstte ik in huilen uit. We begroeven de mug achter de tent, en ik nam me voor om nooit meer een mug dood te slaan.

Aan dat voornemen houd ik me nu al vijftientig jaar. Maakt dat mij tot een grote muggenheldin? Nou eh... nee. Ik ging wel vaker met mijn ouders kamperen in Zweden, en als ik voor het slapengaan een luid gezoem hoorde, riep ik schijnheilig: ‘Papa, er zit een mug in mijn tent!’ Ik wist heel goed dat mijn vader die mug niet zomaar vriendelijk zou verzoeken om naar buiten te vliegen. Ik kneep mijn ogen toe, hoorde zijn handen tegen elkaar aan slaan – *pats!* – en de mug was, als in een tovertruc, verdwenen.

* Nu we het toch over gif hebben, even een speciaal berichtje voor de honingbij. Jij bent er niet bij in dit boek, bij. Sorry. Niet omdat we je vergeten zijn, maar omdat mensen gelukkig steeds beter snappen hoe nuttig jij bent. Zonder bijtjes

Sorry, muggen. En sorry, naaktslak, dat ik een keer per ongeluk op je ben gaan staan. En sorry, kruisspin, dat ik door je web heen fietste. En sorry, fruitvliegje, dat je in mijn glas sinaasappelsap belandde...

Nee, dit gaat zo niet werken. Alleen sorry zeggen is natuurlijk niet voldoende. Ik moet het goedmaken. Met een boek, bijvoorbeeld. Ja! Een boek over jullie kriebelige en wriemelende lijfsjes. En over jullie heldendaden. Want zonder jullie zouden wij mensen het soms een stuk moeilijker hebben. Jullie verdienen allemaal een plekje in dit boek. Zelfs jij, teek, al is het maar omdat je ons eraan herinnert dat rotbeesten soms echt rotstreken uithalen. Maar over het algemeen doen jullie geen mens kwaad. Sterker nog: vaak helpen jullie ons! Door andere rotbeesten weg te jagen, door uitvinders en wetenschappers te inspireren met jullie slimme insectenoplossingen, door onze bodem en onze planten gezond te houden... En als stank voor dank meppen wij jullie dood, of bespuiten we jullie leefomgeving met allemaal stinkende, giftige stoffen.* Eigenlijk zijn wij zelf de rotbeesten!

geen bloemetjes. Heel lang hebben de mensen je lastiggevallen met vieze middeltjes die ze op hun planten spotten en waarvan jij doodziek werd. Gelukkig worden steeds meer van die stomme middeltjes verboden. Dus we hopen dat

De tekeningen in dit boek zijn gemaakt door Tjarko, die als kind veel liever was dan ik: hij at mieren bijvoorbeeld niet op, maar hielp ze juist. En toen ik hem vertelde dat ik als elfjarige de geef-de-vlieg-een-kansmepper ontwierp – een vliegenmepper met een gat erin – bleek hij een nog veel vliegvriendelijkere methode te hebben. Vliegen hebben slowmotionzicht, vertelde hij, en daarom werkt het niet als je een heel snelle beweging naar ze maakt: dan zien ze je hand heel traag op zich af komen. Maar als je je hand heel zachtjes beweegt, dan denken zij dat die stilstaat. En als je in die hand een glas houdt, kun je de vlieg vangen en buiten zetten. Slim. Ik heb het meteen geprobeerd en het werkte nog ook.

Weet je wat je krijgt als je de letters van ‘rotbeest’ door elkaar husselt en er stiekem een extra letter s bij stopt? *Best stoer*. En dat is precies wat jullie zijn, rotbeesten. Voortaan zal ik proberen jullie niet meer op te eten, dood te slaan of te verpletteren onder mijn voet. Als jullie dan beloven mij niet te bijten, steken of per ongeluk in mijn oog te vliegen. Goed?

je weer lekker veel door ons land gaat zoemen, bij. Als we ooit een boek maken over lievelingsbeesten dan kom jij er zeker in voor!

Naam **Reuzenlangpootmug** *Wetenschappelijke naam* **Tipula maxima**

Drinkt **nectar (de larven eten plantenbladeren)** *Aantal poten* **6** *Lengte* **tot 5 centimeter** *Kleur* **bruin**

6 'En ze leefden nog lang en gelukkig', staat meestal aan het einde van een boek. Maar jij bent zomaar aan het begin van dit boek terechtgekomen, langpootmug! Gefeliciteerd. Wat zeg je? Leef je meestal niet zo lang en gelukkig omdat de mensen je doodslaan? Voel je je soms eerder een eendagsvlieg met een rotleven? Oei. Dat is niet best. Terwijl je niet eens steekt of bijt of krabt of spuugt! Je fladdert maar wat rond, met die zes lange fragiele poten van je en die twee tere vleugels. Er hoeft maar een druppel water op je te belanden en hup, daar kleven je vleugels al aan elkaar. Wat? Wil je ze liever inruilen voor een extra paar poten, zodat je op de hooiwagen lijkt? Ik zal het hem zeggen, ik spreek hem straks op pagina 40. Hé, maar nu even serieus: we weten dat je niets fout doet. Maar doe je eigenlijk ook

wel iets goed? Of had je net zo goed niet kunnen bestaan?

Nee, dat is niet aardig van me, dat ik dat vraag.

Je kunt goed kinderen krijgen, zeg je. Tweehonderd kinderen in twee weken. Je eitjes leg je in een vochtige bodem, met je spitse achterlijf dat wel iets weg heeft van een grondboor. Heel knap, maar eigenlijk is dat nu juist het probleem, langpootmug: mensen zijn niet zo dol op jouw jonkies, ook al zien ze eruit als schattige poppen. Die pootloze larven van je hebben niet alleen een rare naam, 'emelten', maar ook een raar eetpatroon: ze knagen graag onder de grond aan de wortels van grasrietjes en kunnen zo een heel grasveld vernielen. Of, erger nog in de ogen van veel voetbalfans: een heel voetbalveld! Je kinderen mogen dan altijd honger heb-

ben, zelf ben je heel bescheiden. Nu en dan zuig je met je snuit wat sap op uit planten en bloemen. Meer heb je niet nodig.

Je vliegt graag laag over de grond en ziet er eigenlijk heel sierlijk uit. Een elfje. Misschien zouden ze eens een sprookje over je moeten schrijven. Dat beginnen we dan met 'Er was eens een langpootmug die graag een paar extra poten wilde'. En dan eindigen we met: '... en hij leefde nog lang en gelukkig.'

Reuzenlangpootmug

